

N:o 6.

Ank. till Riksd. kansli den 30 april 1894, kl. 12. midd.

Sammanatta stats- och lagutskottets utlåtande n:o 3, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning och förslag till förordning angående obligatorisk insättning i lifränteanstalt m. m.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till sammansatta utskottets behandling hänvisad motion, n:o 108, anför herr *A. Petri*:

Sedan flere år tillbaka hade statsmagterna arbetat uppå att genom förslag till arbetareförsäkringar m. m. lindra inträffande nöd bland de fattigare klasserna, utan att något bestämdt resultat ännu vunnits. Dessa förslag vore dock mer eller mindre begränsade och lemnade således ej tillgång för hvar och en att förskaffa sig fördelen af en pension eller lifränta vid framskriden ålder, hvilken fördel likväl enligt motionärens åsigt borde vara i högsta grad eftersträfvansvärd. Om man därför skulle kunna inrätta så, att för hvarje barn, som föddes, genom genast skeende obligatorisk insättning, antingen i redan befintlig eller särskild för ändamålet inrättad lifränteanstalt, bereddes vid t. ex. 55 års ålder en årlig lifränta af c:a 75 kronor, så vore motionären öfvertygad, att detta betydligt skulle bidraga att förekomma eller lindra ålderdomsnöd och, bland andra fördelar, äfven bidraga att för fram-

Bih. till Riksd. Prot. 1894. 4 Saml. 2 Afd. 5 Häft. (N:o 6).

tiden i hög grad lindra kommunernas fattigvård. För att åstadkomma en verksam sådan lifrönteförsäkring tänkte sig motionären, saken kunna genomföras på ungefär följande sätt:

Vid hvarje barns födelse skulle den kommun, der barnet rätteligen hade hemortsrätt, vara pliktig att i föreskrifven lifrönteanstalt göra en insättning så stor, att förut omnämnda årliga lifränta af 75 kronor från och med 55 års ålder deraf, enligt uppgjorda beräkningar, skulle kunna beredas, och torde denna insats efter nuvarande förhållanden icke behöfva öfverskrida c:a 25 kronor. Insättningen borde ske utan återbetalningsskyldighet från lifrönteanstaltens sida, i fall den försäkrade aflede före pensionsålderns inträde, hvarigenom bereddades ökade lifräntor åt de qvarlevande. Kommunen borde hafva rättighet att, när barnets föräldrar dertill hade tillgång, af dem återtaga det insatta beloppet, men der sådan tillgång saknades, måste kommunen af egna medel bekosta insättningen; för sådant ändamål torde dock böra kunna påräknas statsbidrag efter blifvande bestämda grunder. Då ingen vid ett barns födelse kunde veta, huruvida det vid framskriden ålder kunde, oafsedt den ställning det hade vid inträdet i verlden, blifva i behof af understöd, vore nödvändigt, att insättning utan undantag gjordes för alla och att vederbörande kommunalmyndigheter ombesörjde saken, på det den ej måtte försummas.

Det torde kunna autagas, att om hvarje barn från spääd ålder erhöle sin lifröntebok, så skulle hågen för besparingar och ytterligare insättningar till beredande af högre lifränta väckas och underhållas.

Derjemte fäster motionären uppmärksamheten derpå, att genom bildandet af en så betydlig kapitalfond, som för ändamålet under årets lopp egde rum, skulle statsverket kunna erhålla en lånekälla, hvarigenom beroendet af utlandet i låneväg skulle i väsentlig grad förminskas.

På sålunda anförda skäl hemställer motionären: att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl: Maj:t anhålla om utredning och förslag till förordning angående obligatorisk insättning i lifrönteanstalt för nyfödda barn i och för beredande af lifränta vid framskriden ålder åt hvarje person inom riket samt förslag angående det statsbidrag, som för underlättande af insättningar för medellösa kan vara att påräkna.

Utskottet erkänner, att det af motionären framställda förslag till beredande af pension vid viss ålder åt hvarje person inom riket, såsom ett sätt

att ordna den så kallade ålderdomsförsäkringen, förtjenar att beaktas vid lösningen af frågan om arbetareförsäkring; men då nämnda fråga, sedan de af Kongl. Maj:t för densammas behandling tillsatta komitéer afgifvit utlåtande och förslag i ämnet, för närvarande beror på Kongl. Maj:ts pröfning, samt Kongl. Maj:t icke lärer underlåta att taga jemväl föreliggande förslag i öfvervägande, finner sig utskottet böra hemställa,

att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 30 april 1894.

På det sammansatta utskottets vägnar:

L. ANNERSTEDT.
